

na subjektivní vině jednajícího tu nezáleží, tato otázka by přišla teprv v úvahu pokud výše restituční povinnosti závisí na bezelstnosti jednajícího (§ 1437 obč. zák.), o což však tu nejde. Žalobce netvrdí, že i v době upotřebení zpronevěřených peněz byl smysly pominutý, nepříčetný, že si nebyl ani nyní ještě spáchaného zpronevěření vědom a nevěděl, že upotřebuje peníze cizí, zpronevěřené, a že toto upotřebení neznamenal o ušetření jeho vlastních peněz a tedy obohacení v této formě, nebo že jich pozbyl bez upotřebení v době, kdy byl nepříčetný. Žalobce staví pravdu a právo na hlavu, tvrdě, že, když složil zpronevěřené peníze k zajištění erárního nároku, jest prý to placením nedluhu podle § 1431 obč. zák., které prý může žádati zpět.

Čís. 10225.

Na nemovitosti v pozemkových knihách zapsané nelze vésti exekuci podle § 90 ex. ř.

Na přidělené nemovitosti, pokud přiděl není konečný, nelze vésti exekuci vůbec, po konečném přidělu však jen podle předpisů přidělového zákona. Nelze najmě vésti exekuci na držební a užívací práva dlužníka k přiděleným nemovitostem.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, R II 364/30).

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitostech, jež byly dlužníku v pozemkové reformě přiděleny, dosud však mu knihovně nebyly připsány. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Především neměla exekuce býti povolena proto, že z exekučního návrhu a z jeho příloh jest nad pochybnost zřejmo, že jde o pozemky, které sice nejsou dosud zapsány v pozemkové knize, kteréž však jsou vloženy v zemských deskách jako součást velkostatku pojatého do přidělového řízení. Na takové pozemky nelze vésti exekuci podle § 90 ex. ř., nýbrž podle § 88 ex. ř. Žádaný způsob exekuce bylo zamítnouti, an jest podle zákona nepřipustný. Žádaný způsob exekuce jest však nepřipustný i proto, že odporuje předpisům přidělového zákona (§§ 1 až 3, 15, 23, 36 zák. čís. 81/1920 sb. z. a n.). Z exekučního návrhu a z jeho příloh jest patrné, že pozemky, o něž jde, jsou pozemky přidělené dlužníku podle zákona o pozemkové reformě. Podle stálé a neúchylné praxe nejvyššího soudu nelze zabavit nárok na přiděl bez svolení Státního pozemkového úřadu a zákaz zcizení a zatížení takovýchto pozemků se vztahuje i na exekuce zabavením a vnucenou správou požívacího práva. Otázka ta byla řešena nejvyšším soudem již tolikráte, že není zapotřebí, by se jí rekursní soud ještě blíže zabýval, a stačí odkázati aspoň na rozhodnutí otištěná ve sbírce nejvyššího soudu pod čís. 5851, 8254, 8090, 7711, 8116, 7960 a j. Nelze-li vésti exekuci zabavením nároku na odevzdání a na připsání přidělené nemovitosti do

knihovního vlastnictví, nelze tuto nemožnost obejít formou navrhované exekuce. Nelze-li povolit exekuci na pozemky přidělené a knihovně již připsané, tím méně lze povolit zabavení pozemků, které dosud připsány nejsou a jichž vlastníkem jest dosud osoba třetí, již jsou pozemky knihovně připsány, takže mohla by se vésti na ně exekuce jen knihovním vkladem. Vymáhající věřitel vůbec ani netvrdí, že Státní pozemkový úřad dal svolení k navrhovanému způsobu exekuce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu

a t o

s poukazem na důvody napadeného usnesení, správné v tom, že na nemovitosti v knihách zapsané nelze vésti exekuci podle § 90 ex. ř., a že na nemovitosti přidělené, pokud přiděl není konečný, nelze vůbec vésti exekuci, po konečném přidělu však jen podle předpisů přidělového zákona, t. j. pokud nejde o nedíl, jen pokud tomu neodporují omezení uložená přidělovou listinou podle § 23 příd. zák., a, pokud jde o nedíl, jen pokud se to srovnává s předpisy § 35, 36 příd. zák. a § 12 úvěr. zák. a dodává se k vývodům dovolací stížnosti ještě toto: Není pravda, že parcela čís. kat. 1921/2 není v knihách, neboť stěžovatel sám udává, že v zemských deskách zapsána jest při velkostatku H. mateřská parcela čís. kat. 1921, nikoli však dílčí parcela čís. kat. 1921/2 od ní oddělená. To však znamená, že rozdělení parcely čís. kat. 1921 není ještě knihovně provedeno a jsou v parcele té v zemských deskách pořád zapsané obsaženy všechny její díly poznačené v dílčím operátě jejími zlomky, tedy i díl sporný 1921/2: až bude rozdělení provedeno, zmizí poznačení čís. kat. 1921 (bez zlomku) úplně a budou jen parcely zlomkové čís. kat. 1921/1, 1921/2 atd. Tolik k otázce § 88 a 90 ex. ř. Vede tedy stěžovatel vlastně exekuci na přidělcova držební a užívací práva, ježto tvrdí, že nemovitosti, o něž jde, jsou už v držbě dlužníka, avšak takováto exekuce se nevede ve formě § 90 ex. ř., nýbrž ve formě § 331 ex. ř., a není přípustná vůbec, jde-li, jako zde, o držební a užívací práva na nemovitostech přidělových, jak nejvyšší soud již v řadě rozhodnutí vysvětlil, neboť by se tím předbíhalo omezením, jež Státní pozemkový úřad v přidělové listině svého času uloží, a omezení ta by se tím již napřed činila illusorními, čemuž dopustiti nelze.

Čís. 10226.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Lze umluviti, i konkludentním činem (§ 863 obč. zák.), že odměna za práci přes čas jest zahrnuta v úhrnkově ujednané mzdě. Tak jest tomu nanejvýš, přijímal-li zaměstnanec mzdu po delší dobu bez výhrady, jsa si vědom, že se mu dostává ve smluvené mzdě odměny za veškeré práce smluvně mu uložené, tedy i za práce mimo osmihodinovou dobu pracovní.